

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Megjelenik hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁBAN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdelmények, nyíltéri cikkek, s. b. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond-
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr, s minden egyszeri közlés
után 30 kr bérletdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyíltér” rovatban
közleendő cikkekért soronként
10 kr fizetendő.

A bel- és külügyi politika.

Európa összes sajtója békét hirdet s ugyanazon Európa valamennyi állama újabb és minél gyilkosabb fegyverek feltalálásán és beszerzésén töri fejét. Nincs is egyéb hátra. A népfelkelési törvény az egész rendelkezésre hívható emberanyagot hadilábra állította; most a pusztítás és emberölés leggyilkosabb eszközeit kell az emberi szellem által kidolgozható legfelsőbb tökélyig képsíteni.

A francziák az új robbanó szerekkel, az olaszok, németek és oroszok hadi felszerelésekkel tesznek mesés és áldozatot nem kímélő kísérleteket, idomításokat. És nálunk? Minálunk az ismétlődő puszkákra csak 30—40 milliót követelnek.

Mindez történik oly időben, midőn a csapások milliói annyi oldalról súlyosodnak az emberiség vállaira. Így van ez ott, a hol a börze-világhatalom az egyes államok érdekét az összes emberiség érdekei fölé helyezi.

Az ó- és középkor nem ismert bel- és külügyet. A bel- és külügyi politikát elkülöníteni — habár pár század óta külön-külön bel- és külügyi miniszterekkel bírnak — ma is képtelenség.

Vagy az a tiszta külügy, mi miatt úgy mi, mint az egyes államok a legnagyobb terhek és adósságok alatt görnyednek, összes adórendszerünk a külügy telhetetlen zsebéhez van szabva? Az egész alkotmány — úgy látszik — azért van,

hogy az ugynevezett külpolitika folytán támadt hiányokat fedezze. Nem arról tesz-e tanúságot pl. az, hogy nálunk az ismétlődő puszkákra kért 40 millió a többi tárczák, u. m. vallás- és közoktatás-ügy, kereskedelem- és közlekedésügy stb. költségéből vonandó le a frázissá lett egyensúlyig az előirányzatnál? Aztán az nem számít, ha pl. a csiki községi tanítók éheznek is.

Ma a birodalmak nem békében, hanem csak fegyverszünetben élnek. A felforgatás és önérdék uralja mindenhol az államok helyzetét.

Ez az európai népek hagyományaival ellentétes helyzet, vagy mondjuk: külügyi politika, egy nagy fegyvertárrá, nagy kaszárnyává teszi Európát. De az így ingadozó alap és bizonytalan külső rend teszi szükséggé a hadiszerek csoportosítását is.

A diplomaták eddig nagyra voltak vele, ha egy kitört háborút lokalizálhattak, nem is gondolván arra, hogy az általuk okozott károkat lokalizálni nem lehet.

De ma, midőn a parlamentek csak adó- és ujonecszavazó és deficittfedezésről gondoskodó, alkotmányuknak csufolt gépezetek lettek; midőn a militarizmus terhei már elviselhetleneké váltak: Európa államainak és állambölcséinek le kellene vetközniök a takarón túl rugó liberalizmust és arról kellene gondolkodni, hogy egymással szövetkezzenek s mondjanak le arról a külügyi po-

litikáról, mely annyi háborút és felforgatást, annyi terhet és kárt okozott és okoz, s mely azokat egyenkint és összesen anyagi és szellemi fejlődésükben, jólétük munkálásában zsidbasztja és öli meg.

A fennálló parlamentarizmus pártok által megteremtett mai viszonyok között tiszteli-e az alkotmányt az a kormány, mely tulteszi magát a nemzetközi szerződésekben és viszont?

Az az állam, mely befelé magát jogállamnak nevezi, kifelé rabol és a jogokat lábbal tapodja, nem fogja sem az egyesek, sem az állam jogát megvédeni. Lehetetlen ott a valódi műveltség és jólét felvirágzása, a hol kifelé a pusztítás és háboruszkodás milliók árán készíttetik elő.

Az elmondottak után eléggé világos, hogy az államok bel- és külügyi élete oly szorosan és szigorúan össze van forrva, hogy egymástól elválasztani ezek veszélyeztetése nélkül nem lehet, s hogy a ma divatozó gondolkodásmód ezt csak erőszakolva teszi, vagyis a bel- és külügyi politikát elkülönítve, kaszárnyává, táborrá, fegyvertárrá teszi egész Európát.

Valóban igen jellemzően jegyzi meg egyik jeles publicistánk, hogy „a pénzügyi deficitnek, valamint a nép gazdasági deficitjének megfelel az államtudományban való deficit”.

Vajjon akad-e már olyan állambölcs vagy politikus, ki oly politikát merjen kezdeményezni, mely ezt a nyomorult

helyzetet legalább jövőben orvosolni siet?

Felvidéki.

A delegációkból.

A király szombaton a déli órákban fogadta a delegációkat. Déli 12 órakor az osztrák, délutáni 1 órakor a magyar delegátusok jelentek meg a királyi várakban Budán, hogy meghallgassák a trónbeszédet, melyet a delegációk köreiben valóságos türelmetlenséggel vártak. Különösen a delegációk elnökeinek feltűnést keltő megnyitó beszédei után nagy volt a kíváncsiság az iránt, hogy milyen hang és szellem fog átvonulni a trónbeszédén.

A magyar és lengyel delegátusok nemzeti díszruhában járultak a felség színe elé, míg a többiek igénytelen frakkban vagy katonatiszti egyenruhában jelentek meg.

Az osztrák delegáció nevében Smolka Ferencz lovag, a magyar delegáció nevében Tisza Lajos gróf üdvözölte ő Felségét. Az osztrák delegációnak németül, a magyar delegációnak magyar nyelven olvasta fel ő Felsége a trónbeszédet, mely kedvező hatást tett a delegátusokra. A trónbeszédben kiváló figyelem tárgyává van téve a bolgárok ügye. Erre vonatkozólag a következőket mondja:

„A Bulgáriában előfordult sajnálatos bonyodalmak, melyek az elmúlt évben a filippopoliszi kormány felforgatásával kezdtük vették, újabb, komoly aggodalmakra szolgáltatnak okot.

A hatalmak egyesült faradozásainak sikerült ugyan annak idején a mozgalmat elszigetelni és törvényes állapotok helyreállításának útját egyengetni; de a Szófiában beállott újabb események új, veszedelmes válságot idéztek elő, melynek fejlődése és — a mint reményem — békés megoldása éppen most kormányom teljes figyel-

A „Székelyföld” tárczája.

Vallomások.

(Napló-törödékek)

Ajánlva a szülőknék.

Motto: Minden jól jön ki a teremő kezéből s elromlik az emberek kezétől.
Rousseau.

Nagyon csalatkozol, nyájas olvasó, ha e czimből következtetve, holmi szerelmes vagy más érdekfeszítő históriát vársz e napló-törödéktől.

Nem, jámbor olvasó. Egy, már meglett koru férfiú tette papírra azokat a benyomásokat és tapasztalatokat, melyeket gyermekéveiben szerzett, s én, a t. szerkesztő ur szíves engedelmevel, közlöm azokat úgy, a mint kaptam.

Talán nem helyesen cselekszem, midőn ezt előre elárulom az olvasó előtt; mert ez által a napló-törödékek elveszti érdekességét azokra nézve, kik tán valami „affélét” várnak ettől, s reményeikben csalatkozva, nem fogják tovább olvasni e bevezető soroknál.

S pedig hányan lesznek ilyenek! És ezen még csak csodálkozni sem lehet! Manapság csaknem divattá vált mindenben a „pikáns”-at az „érdekfeszítő”-t.

t, ő-t, a „lehetetlennel határos”-t keresni.

Akárhány olyan embert ismerek, kik könyvet, melyet olvasni kezdettek, — mert nem volt benne gyilkosság, párbaj, nőrablás s más efféle dolgokról szó, félrevetették kezökből ilyen fajta kicsinyítő kifejezések kíséretében: „Piha, milyen prózai!” vagy: „Oh, beh unalmas, kiálthatatlan az egész mű!”

Hja! mert haladni kell a korral! Tudom jól, hogy az ilyenek előtt ez a sors vár e napló-törödékre is; hanem én ezt legkevésbé sem sajnálom: haladjanak ők továbbra is a magok útjokon; megférünk mi egymás mellett.

Ezek helyett hozzátok fordulok, kedves szülők, kik gyermekeitekért, gyermekeikben éltek, azokért késznek vagytok mindent megtenni, s kérlek: szenteljetek néhány perczet az alábbiak elolvasására, s ha megértetitek azokat, okuljatok belőle.

Annait azonban a „pikáns” és „érdekfeszítő” dolgok hajhászóinak is mondhatok, hogy ha effélét nem is, de érdekest mindenesetre találhatni e napló-törödékekben. És most beszéljen a napló.

Szülőim közönséges földműves emberek voltak. Nem volt sok birtokuk, de volt any-

nyijok, a mennyiből az itteni viszonyok között tisztességesen meg lehet élni.

Ezt szükségesnek tartom előre kijelenteni azért, nehogy olvasóim közül valaki azt gondolja, hogy a szegénység vagy nyomorúság okozta azokat a hibákat és szenvedéseket, melyeket e sorok írója elkövetett, illetőleg kiállott.

Édes anyám szenvedélyes, uralkodni vágyó természetű volt, míg édes atyám egy mivel sem törődő, elv nélküli, ingatag báb.

S ehhez járult még egy más, sokkal nagyobb baj.

Bármennyire nehezemre esik is, de ki kell mondanom: szülőim nem szerették egymást.

Ez pedig igen-igen nagy baj különösen olyan családnál, hol gyermek is van.

Édes anyám tulszigoru, gyermeknyelven szólva: rossz; míg édes atyám tulságos engedékeny, gyermeknyelven szólva: igen jó volt hozzám.

És ez ismét véghetetlen nagy baj volt reám nézve.

Ha valami olyan hibát követtem el, a miért édes atyám csak mosolygott: azért édes anyám jól megszidott: ha máskor az elkövetett hibáért édes atyám a fejét csavargatta: és s anyám bizonyosan az asztal alá ültetett; ha pedig édes

atyám a fejszoválás mellett még valamit mondott, hogy „ezt talán nem kellett volna tenned”: édes anyám akkor úgy „megnászpárgolt” (az édes anyám kifejezése), hogy csak úgy bögtém bele.

És ez nekem sehogy sem fért a fejembe.

Hogy lehet az, hogy mikor az egyik fél mosolyog: a másik jól megszid; a mikor az egyik a fejét csavargatja: a másik asztal alá ültet; s vágul, mikor az egyik valamit mond: akkor a másik istenigazában „megnászpárgoljon”?!

Ezt gyermekésszel felfogni teljességgel nem tudtam.

Az ilyen és ezekhez hasonló ferde eljárások által annyi rosszat vertek belém, hogy később alig tudtam azokat apránként, legalább részben, leszokni.

Hanem hadd beszéljenek a tények.

Négy-öt éves lehettem.

Szülőim, mint fennebb is említém, közönséges földműves emberek voltak; ők maguk is mezőre jártak s ugyancsak megfogták a kapa-, kasza- és ásónyelet. Az ilyen fajta emberek legfennebb szolgát ha tartanak, szolgát nem. Ez utóbbi nálunk sem volt, s így — mert édes anyám parancsolta — uri magamnak sohszor még az edénymosásban is kellett segédkeznem. Már pedig

mét veszi igénybe. Fáradozásai arra vannak irányozva, hogy a bolgár kérdés végleges rendezésénél, melynek a hatalmak közreműködésével kell megtörténnie, ezen autonóm fejedelemségben oly törvényes állapot létesüljön, mely a bolgár nép teljesíthető o hajait tekintetbe vévén, egyszerűsödött a fennálló szerződéseknél és az európai érdekeknek is megfelelően.

Az összes hatalmakkal fennálló kitűnő viszonyaink, valamint a minden kormány részéről táplált békés szándék, melyről minden oldalról biztosítottunk, reményt nyújtanak, hogy a keleti ügyek körül létező nehézség helyzet dacára sikertűni fog Ausztria-Magyarország érdekeinek megőrzése mellett monarchiánknak és Európának a béke áldásait megővni.

A bulgáriai események

Ujjabb forradalom híre érkezik Bulgáriából. Ugyanazok az emberek, a kik májusban megakarták gyilkolni a fejedelmet Burgasban, most egy összeesküvés élére álltak s nyíltan proklamálták a zendülést, melynek élén Nabokoff orosz kapitány áll. A Kaulbars elvetemült munkássága kezd megmozdítani a maga gyűlöletét. Az emberek látják, hogy nincs hatalom, mely megbüntethetné a bűnösöket, sőt Oroszország erőszakkal bocsátja szabadon a bűnösöket; nem csoda, ha az izgága nép saját hasznára aknázza ki a helyzetet.

A lázadók állítólag függetlennek kiáltották ki Burgast s egy montenegrói pópát neveztek ki a katonai hatalom parancsnokának. Azután kifelé elzárták a várost. A kormány azonnal megparancsolta az aitoszi és jambolii zászlóaljoknak, hogy nyomuljanak a lázadók ellen. Minden intézkedés megtörtént, hogy két nap alatt a rend helyreállítsék. A kirendelt katonaság rögtön támadást intéz, ha a lázadók önként meg nem adják magukat. A város parancsnokává lett montenegrói pópá orosz oltalom alatt álló egyén s az orosz konzulási épületben rejtőzködött.

A szobranje, mint Tirnovából jelentik, befejezte a választások igazolását és ottágy felirati bizottságot választott, melynek szombaton kellett előterjesztenie a jelentését. Egy képviselő amaz indítványára, hogy az aug. 21-iki államesinyben való részvétel miatt megbüntetett közkatonák és hadapródok kegyelmet kapjanak, a miniszterelnök a kormány nevében kijelentette, hogy ez rögtön meg fog történni.

Pétevár, nov. 6. A hivatalos „Novoje Vremja” kijelenti, hogy egy Bulgáriát való angol-orosz háború veszedelme szerencsésen megszűnt, a háború Ausztria-Magyarországgal pedig azért lehetetlen, mert Ausztria-Magyarország jól tudja, hogy Németország a keleti kérdésben Oroszország oldalán áll s hogy neki, t. i. Ausztria-Magyarországnak, Anglia vagy Törökország segítségére számolni nem lehet. Ezért az osztrák-magyar kormány jónak látta nem akadályozni Oroszországot domináló befolyása helyreállításában. Az Ausztria-Magyarországból származó nyilatkozatok és fenyegetések csak a tehetetlen harag kitörései.

Tirnova, nov. 6. A sobranje ma este tartott titkos ülésében elfogadta a regenség megnyitó beszédére adandó válasz szövegét. E válaszból köszönetet mond a „nemzetgyűlés

a kormánynak» az ország ügyeinek vezetéséért és kijelenti, hogy a fejedelem választásához hozzáfog. Geschow pénzügyminiszter állásáról lemondani szándékozik.

Tirnova, nov. 6. A Burgasba kirendelt két század ugyanoda ellentállás nélkül bevonult. A pópák és azon katonatisztek, kik a lázadást kezdeményezték, elmenekültek. A montenegróiak foglyul estek. Vérontás nem történt. Filippopoliszban két orosz alattvaló, kik parasztok tanúsága szerint a környékbeli lakosság fellázítására tettek kísérleteket, az orosz kanizulátus dragománjának házába menekültek. A prefektus, ki a követendő eljárás tekintetében utasításokat kért, azon választ kaptá, hogy az orosz konzul arra kéri fel, hogy ez őt az illető házba kísérje el, és hogy itt a lázítókat elfogassa.

Egyleti ügyek.

A magyar szent korona országai veres kereszt egyletének Kézdi-Vásárhelyi vidéki választmánya által egy bizottság lett kiküldve a hanyatlásnak indult alfelcsernátoni fiók-egylet újra szervezése iránt. Ezen bizottság br. Szentkereszty Stephanie elnök, Gábor Péter főszolgabíró mint hivatalos közeg és Dobay János főjegyző személyében a helyszínre kiszállván, az egylet megalakult. Elnök lett: Rápolti László, társelnök: Rápolti Gáborné, jegyző: Bodor Géza, pénztáros: Csiki László, s ezen kívül választották meg 15 választmányi tag. Meghatározatott, hogy az ezen alkalommal Dobay János vál. főjegyző által felolvasott előterjesztés hirlapilag közzétessék s a meg nem jelent tagoknak megküldessék. — Az előterjesztés szövege a következő:

Tisztelt Értekezlet!

Mintán nekem jutott a szerencse, a mai napra összehívott értekezlet célját előadni, a következőkben van szerencsém előterjesztésemet megtenni.

Mindnyájunk előtt ismerve van ama egyszerű mozgalom, mely az utolsó évtized alatt a trón számolyától kiindulva, felsőleges Királyunk és Királynénk legmagasabb védelme alatt áthatotta az egész magyar társadalmat s pár évi buzgó munkálkodás után létrehozta a magyar szent korona országai veres kereszt egyletét, mely mint egy óriási szerencsés egész, melynek szíve a fővárosban van, fiók-egyleteivel, mind meg annyi idegeivel behálózta az egész országot. Azon szent és magasabb cél, melyet a veres kereszt egylet maga elébe kitűzött, hogy t. i. a háborúban elesett harcosokat ápolja és megmentse, mindenkit meghódított, s az eszme ellenállhatatlanul tört utat magának a társadalom minden rétegében, s ma már minden örvendős jelenséget kell konstatálnunk, hogy a veres kereszt egylet eszméje gazdagnál és szegénynél, paotában és kunyhóban egyaránt kedvelt és népszerű. A magyar közönség bő kézzel és meleg szívvél áldozott a szent célért, mert tudta, hogy filléreit saját véreiről adja.

nem ismertem a latin mondást: „Si duo faciunt idem, non est idem.”

(Folytatása következik.)

A salon gyilkos képe.

Megnyitás előtti napon volt. A magas, boltíves ablakokon fagyos nap sugar szűrődött át, magvilágítva a szorgalmas rendezők, a kéklblons munkások s az igazított kiállítók csoportjait.

Vendégek már csak gyéren voltak: egy pár objektív kritikus, egy-két festő subjektív családtagja, néhány Maecenas s pár főúri divathős, kiknek ily alkalommal chic megjelenni.

Ámde be kellett a kevésbé érdekeltnek is vallaniok, hogy az őszi salon az idén pompásan sikerült. A legkitűnőbb festők is fényesen képviseltették magukat, s a belépőt idylli szépségű tájak, szellemes genrek, mythologiai bűbajos nymphák bilincseltek a még néhány nap előtt rideg falakhoz.

A rendezők már oszladoztak. A titkár még egy kis igazítást tett s ő is menni készült.

Egy magas létra állott a harmadik terem közepén a villamos lámpák igazgatása céljából s a létrához támaszkodva látunk még

Háromszékmegye északi felében egy fehérlő lelkű hölgy, Br. Szentkereszty Stephanie ő méltósága kezdeményezése folytán alakult meg az 1884-ik évben a veres kereszt egylet Kézdi-Vásárhely városi és vidéki választmánya, melyhez már kezdetben 5 fiók-egylet csatlakozott, ugymint: a kézdivásárhelyi, orbai-járási, alfelcsernátoni, altorjai, karathna-völal-feltorjai fiókok. A mi nemes bárónék, vidékünk e jótékony szellemének ernyedetlen munkássága folytán nemcsak választmányunk fejlődött és erősödött, hanem Kézdi-Vásárhely városa és vidéke egy mintaszerűen berendezett kórházat is nyert, mert csak a veres kereszt egylet központi igazgatóságának közel 2000 frtnyi évi segélye tette lehetővé, hogy a kórház évek során összegyűjtött csekély alapvagyonával megkezdhesse áldásos működését. A Kézdi-Vásárhely városi és vidéki választmány, élén a nemes bárónéval, kezdetől fogva oda működött, hogy a veres kereszt egylet eszméje minél szélesebb körben terjedjen, a fiók-egyletek tagjainak létszáma szaporodjék, mivel csak ily uton vélte a kórházat fenttarthatni, mert a központ segélye már kezdetben azon föltételhez volt kötve, hogy a választmányának legalább 300 tagja állandóan legyen. Tehát kórházunk, közös kincsünk fenmaradását, életét a fiók-egyletek fenmaradása biztosíthatja. Rendkívül kinosan érintett tehát azon jelentés, melyet az alfelcsernátoni fiók-egylettől a mult 1885. évről betérjesztett, mely szerint a tagok legnagyobb részben visszaléptek, tagdíjaik befizetését megtagadták, s miután a 29 tagból csupán 3 fizetett, az alfelcsernátoni fiók — 10 tag hiányában — alapszabály értelmében úgy szölvá megszűnt létezni. Választmányunk egy percig sem táplálta azon tévhitet, hogy e nemes közönség intelligens közönsége talán részvétlenségéből vonult vissza az egylettől, hanem az okot mindig a szomorú közgazdasági viszonyokban keresé, hitte és remélte, hogy a fiók-egylet nemsokára megújulva, megerősödve kezd meg működését. Ezen remény töltötte el választmányunkat s ez tölté el elnök báróné ő méltóságát, ki fáradságot és lehetetlenséget nem ismerő ügybuzgósággal elhatározta, hogy egy értekezletet hív össze, személyesen fogja az alfelcsernátoni fiók-egylet újraszervezését megkísérteni. S hogy reményeinkben nem csatlakoztunk, igazolja azon érdeklődés, melyet e közönség értelmisége szépszámu megjelenésével a jó ügy iránt tanusít.

Tisztelt értekezlet! Voltam szerencsés említeni, hogy a kézdivásárhelyi és vidéki kórházat csak úgy lehet fentartani, ha a vidéki fiók-egyletek nemsokára élnek és működnek, hanem évről évre több tagot nyernek meg az ügynek. És ezt vajnai könnyű tenni; hisz akadna-e ember, ki tagsági díj fejében egy forintot évenként sajnálna adni a kórház-

egy fiatal embert. Karcsu termetű; beteges halványosság festi bearcát. Fejét hátra vetve, mozdulatlanul bámul a levegőbe, s csak a titkár megszólítása — „Jó éjt, uram; a főajtó kulcsát majd adja át a portásnak” — riasztotta föl merengéséből.

— Jó éjt — válaszolt, kuszált, fekete hajfűrtjeit egyengetve s vissza esett apathiájába.

Szemei előtt föltűntek a régi idők küzködései, a stipendiumos napok nélkülözései, a szorgos tanulással töltött egyetemi évek s a hosszas nevelősködés két szöke, aranyos kis fiu mellett... Bódognak hívták a kisebbiket, az ő alig 4 éves kedvencét... s kinos sohaj száll el kebléről... Az anyára gondolt, az előkelő, kaczer asszonyra, a ki játékszerűen e szerény ifju romlatlan kedélyét választá.

S az alvajáró lassu, révedező mozdulatával lépett mintegy delejes varázs hatása alatt Wethoff grófnő életnagyságu remek portraitja elé. Zokogva rogyott térdre a kiállított kép előtt, s midőn a nagy, kék szemek a hold reszketeg fényében uszva, hidegen, kérdőleg tekintének le reá, lázasan csókolá meg a piczi lakkcsizmát s faldokolva kérdé a képtől:

nak? mert meg kell jegyeznem, hogy a befizetett tagdíjak egészen a kórház szükségleteinek fedezésére engedtetek at a központ által, s ha még azt is meggondoljuk, hogy a kórház ugy szölván egészen a vidéké, a mennyiben az ápolott betegek létszámának 97 százaléka, tehát minden 100 beteg közül 97, a vidékből telik ki, — igen könnyű a veres kereszt egyletnek vidéken parthíveket szervezni. Ha az ember megtekinti a kézdivásárhelyi „Rudolf”-kórházat, ezen mintaszerűen berendezett virágzó intézetet, s számba veszi azon hasznos szolgáltatásokat, miket rövid két évi pályafutása után Kézdi-Vásárhely vidékének tett: önkéntelenül jön ajkaira, hogy: ezen intézetnek nem lehet, nem szabad elpusztulnia, legyen az továbbra is áldása vidékünknek, menedékhelye a szenvedő emberiségnek, mindenki áldozzon tehetsége szerint annak fentartásáért. Ne tekintse tehát azon csekély tagsági díjat senki egy terhes társadalmi adónak, hanem egy oly áldozatnak, mit az igazi keresztényi hit értelmében, szenvedő embertársai érdekében hozott. Én tudom, hogy e nemes közönség humán gondolkodású közönsége ép így gondolkozik, s erősen hiszem, hogy a mai értekezlet a kívánt eredményre fog vezetni s az alfelcsernátoni fiók-egylet újlag megalakulva, ismét megkezdí működését.

TANÜGY.

Felhívás a „Háromszékmegyei Tanító-testület” tagjaihoz.

Kiss Klára kézdivásárhelyi községi iskolai tanítónő pályatársunk elhalálozván, törvényes utódai részére a segélyegyleti alapszabályok 50. §. értelmében a 30 frtnyi temetkezési segély kiutalványoztatott.

A kartársi szeretet melegevel kérjük azért tanító-testületünk t. tagjait, hogy az ez után esedékes 25 krajczárnyi illetékeiket Barabás Mór pénztárhoz Kézdi-Vásárhelyre a jövő december hó 10-ig mulhatatlanul be- küldeni sziveskedjenek. Ugyanerre ismételtten kérjük azokat is, a kik néhai Perdi Mihály tagtárs utáni 25 krajczár illetékeikkel, valamint tagsági díjaikkal még hátrálékban vannak.

Kézdi-Vásárhelyt, 1886. nov. hó 10-én.

A „Háromszékmegyei Tanító-testület segélyegylete” igazgatósága nevében:

Baló László,
elnök-igazgató.

Vajna Károly,
titkár.

Különlélek.

— Személyi hír. Br. Szentkereszty Stephanie Kézdi-Vásárhely városi szolgálgárnője, humán egyleteink nagyérdemű elnöke, pár heti itt időzés után, folyó hó 10-én elutazott.

— Ő Felsége, a királyné, mult csütörtökön látogatást tett a lipótmezei örültek házá-

... Ha nem szeretted: miért hitegetted? Ha szeretted: miért kintóztál? Miért szarítád fel könnyeimet biborajkaidal? Miért mérgezted meg véretem égő csókjaidal?

... S most, midőn szölktem előled, midőn kerüllek: miért üldözöl? miért téssz boldogtalaná?

... Ki hozott téged ide?

A szép nő márványarcán diabolikus ironia cikázott végig.

— Nem elég neked, koldus, hogy csak futólag is szerettelek, a porból emeltelek föl művészsé. Nem elég neked, hogy egy esztendeig neked szentelém önvégységem fátyolának titkát?

— Istenemre, ugy van, — válaszolt az ifju felugorva — nem ígértél semmit s adál bőkezűen; művészsé tétél, a porból emeltél föl, a koldusok közül, hogy szegényebb tegyél a legszegényebb koldusnál, mert elvetted az ember legszebb kincsét tőlem... szívemet...

A szép nő márványarcán diabolikus ironia cikázott... Azután a képet elfődte egy füstfelleg, megreszketett egy durranás, és... forró, piros permeteg hullott rája.

Fekete Józsi.

az bárki fiával vagy leányával megtörténhetik, — s meg is történik — hogy ha huza-mobb ideig törekény edényművel bajlódik, vagy egyet közülök eltör: miért ne történhetett volna meg hát velem!?

Megtörtént biz' a!

S édes anyám mit csinált?!

Jól „megnápálgolt”!

Hisz ebben nincs is valami különös nagy ujság, — mondhatják olvasóim közül sokan — más ember gyermekét is verték meg efféle dologért: „A gyermek ugy nő, ha verik!” (?)

Igen, ha csak eddig volna a dolog!...

De nem így van ám!

Édes anyám néhány nap mulva ugyanezt a hibát követte el: egy tányért eltört, s őt senki sem „nápálgolta meg”.

Sőt, mi több, mikor édes atyám megszölitotta, hogy „vigyázní kellene az edényműre, a gyermek is a napokban egyet eltört, így nem sokáig tartanak”: hát édes anyám mit felelt?

„Ha eltört: új helyébe!” Jól emlékszem még a kifejezésére is.

Tehát ha édes anyám töri el, az nem hiba; de ha én török el vagy egyet: akkor az; azért még meg is kell „nápálgolni”!

Hm! Sehogy sem tudtam megérteni ezt a dolgot; bizonyosan azért, mert még akkor

